

Warszawa, 17 grudnia 2021 r.

Dr hab. Przemysław Szustakiewicz
Katedra Prawa Administracyjnego,
Prawa Konstytucyjnego i Prawa Pracy
Uczelnia Łazarskiego

Recenzja

pracy doktorskiej mgr Moniki Marii Kołtuniak

**„Prokurator jako rzecznik interesu społecznego w postępowaniu
administracyjnym i sądownoadministracyjnym”**

1. Recenzja została sporządzona w przewodzie doktorskim na podstawie § 6 ust. 4 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego dnia 26 września 2016 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. z 2016 r., poz. 1585 ze zm.). Kryterium oceny stanowił natomiast art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r., poz. 1789 ze zm.). Podstawa prawna zastosowania ww. przepisów wynika treści art. 179 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r., poz. 1669), wedle którego w przewodach doktorskich, postępowaniach habilitacyjnych i postępowaniach o nadanie tytułu profesora wszczętych w okresie od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478) stopień lub tytuł nadaje się na podstawie przepisów dotychczasowych.
2. Recenzowana praca spełnia kryteria określone w art. 13 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki. Stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, wykazuje ogólną wiedzę teoretyczną Doktoranta w ramach nauk prawnych, a także dowodzi umiejętności prowadzenia przez Panią mgr Monikę Marię Kołtuniak pracy naukowej.

3. Cel pracy

Na wstępie należy pochwalić Autorkę za wybór tematu pracy. Wydaje się, że po 1989 r., kiedy dokonano zmiany w przepisach statuujących kompetencję i organizację prokuratury, w istocie rezygnując z „prokuratorowskiej kontroli prawa” jako obarczonej piętnem ideologicznym nawiązującym do okresu Polski Ludowej – zasadniczo doktryna przestała interesować się kwestią udziału prokuratora w postępowaniach administracyjnym i sądownoadministracyjnym. Zagadnienie to stało się faktycznie jedynie przedmiotem opisu praktycznego w komentarzach do kodeksu postępowania administracyjnego (np. A. Wróbel [w:] M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, *Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego*, LEX/el. 2021, art. 182- 189; D. Tyrawa [w:] *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz do art. 127-269. Tom III*, red. M. Karpiuk, P. Krzykowski, A. Skóra, Olsztyn 2021; art. 182-189, G. Łaszczyca [w:] C. Martysz, A. Matan, G. Łaszczyca, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Tom II. Komentarz do art. 104-269*, wyd. III, Warszawa 2010, art. 182-189; F. Elżanowski [w] *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, red. R. Hauser, M. Wierzbowski, Legalis 2021, art. 182-189) lub ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm.), (np. A. Kabat [w:] B. Dauter, M. Niezgódka-Medek, A. Kabat, *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, wyd. II, LEX/el. 2021; art. 8. M. Romańska [w:] *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, wyd. VI, red. T. Woś, Warszawa 2016, art. 8.; P. Szustakiewicz [w:] *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, art. 8, red. A. Skoczylas, P. Szustakiewicz, Warszawa 2016). Co więcej, mimo że prokuratorzy wykonują, podobnie jak sędziowie, w postępowaniu administracyjnym i postępowaniu sądownoadministracyjnym ważne funkcje związane z działaniem Państwa na obszarze stosunków administracyjnoprawnych, to jednak w zasadzie poza wymienioną w doktoracie publikacją W Czerwińskiego, *Udział prokuratora w postępowaniu administracyjnym*, Warszawa 2009, ich kompetencje nie są przedmiotem zainteresowania doktryny. Widać tu dużą dysproporcję w pomiędzy sędziami a prokuratorami, ponieważ ci pierwsi niemalże skupiają na sobie uwagę naukowców i praktyków zajmujących się prawem administracyjnym, czego przykładem są liczne opracowania teoretyczne (np.

D. Dąbek, *Prawo sędziowskie w polskim prawie administracyjnym*, Warszawa 2010, J. Zimmermann, *Aksjomaty sądownictwa administracyjnego*, Warszawa 2020) oraz praktyczne, zawierające opis działania sędziego sądu administracyjnego (np. B. Dauter, *Zarys metodyki pracy sędziego sądu administracyjnego*, Warszawa 2008, *Metodyka pracy w sądach administracyjnych*, red. J. Drachal, R. Hauser, Warszawa 2018). Opracowania dotyczące działania przed sądem administracyjnym doczekali się nawet profesjonaliści tj.: adwokaci, radcy prawni, rzecznicy patentowi i doradcy podatkowi (*Czynności procesowe zawodowego pełnomocnika w sprawach administracyjnych i sądowoadministracyjnych*, Red. H. Knysiak-Molczyk, Warszawa 2011). Tymczasem ważne zagadnienie udziału prokuratora w ww. postępowaniach wydaje się pozostawione poza głównym nurtem zainteresowania teorii i praktyki, co stanowi, jak się wydaje, duży błąd, biorąc pod uwagę ważną rolę, jaką powinna pełnić prokuratura chociażby jako element oddziaływania procesowego na orzecznictwo sądów administracyjnych.

Doktorantka wprost określa cel pracy wskazując, że jej zamiarem było *ukazanie pozycji prokuratury wśród organów państwa oraz podkreślenie, że bez odpowiedniej niezależności prokuratorzy nie będą w stanie rzetelnie wykonywać swoich zadań [...] ukazanie szczególnej roli prokuratora w postępowaniu administracyjnym i sądowoadministracyjnym oraz wykazanie, że w istocie jest on rzecznikiem interesu społecznego w tych postępowaniach* (s. 9). W swoim doktoracie Pani mgr Monika Maria Kołtuniak postanowiła zatem wykazać, że prokurator pełni ważne zadania jako rzecznik interesu społecznego w obu wybranych postępowaniach oraz jak zmiany prawne, ale i społeczno-polityczne, które nastąpiły po 2015 r. w Polsce wpłynęły na faktyczne wykonywanie zadań w obszarze prawa administracyjnego przez prokuratorów.

Ambicją Doktorantki jest zatem całościowa analiza, oparta zarówno na treści aktów prawnych, jak i bardzo bogatym orzecznictwie, problematyki udziału prokuratora w postępowaniach administracyjnych i sądowoadministracyjnych. Pani mgr Monika Maria Kołtuniak podjęła się opisanie od strony teoretycznej, ale i praktycznej wybranej instytucji prawnej, przy czym co ważne, wychodzi ona od udanej próby opisanie „interesu społecznego” jako podstawy udziału prokuratora w postępowaniu administracyjnym i postępowaniu sądowoadministracyjnym (s. 34-42).

Na uwagę zasługuje, że Autorka w interesujący sposób przedstawiła w końcowej części pracy funkcjonowanie wybranej instytucji prawnej na podstawie badania akt prokuratorskich. Przywołanie w pracy tego stanowiącego bogate źródło wiedzy o działaniu Urzędu Prokuratorskiego w obszarze prawa administracyjnego materiału badawczego powoduje, że doktorat stał się dużo bardziej interesujący, niż gdyby poprzestano w nim jedynie na analizie przepisów i orzecznictwa.

4. Układ i treść pracy.

Doktorat składa się ze *Wstępu*, pięciu rozdziałów merytorycznych oraz *Zakończenia*. Praca jest poprzedzona *Wykazem skrótów* i jest do niej dołączona bardzo obszerna *Bibliografia* podzielona na: komentarze, książki, artykuły, publikacje internetowe, glosy, orzecznictwo: Trybunału Konstytucyjnego, Sądy Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego i wojewódzkich sądów administracyjnych.

Przedstawienie poszczególnych zagadnień w pracy należy uznać za poprawne, ponieważ odpowiada ona zasadom analizy naukowej, a co szczególnie ważne - poszczególne części pracy ze sobą współgrają. Na uwagę zasługuje staranność w przygotowaniu poszczególnych części dysertacji, z których każda jest przemyślana. W pracy nie ma elementów, które można byłoby pominąć.

Rozdział I zatytułowany *Usytuowanie prokuratury w polski systemie prawnym* stanowi wraz z rozdziałem II wprowadzenie do przedstawianej w pracy problematyki. Autorka w interesujący sposób przedstawia historię Urzędu Prokuratorskiego w Polsce od XIII wieku do lat współczesnych. Na uwagę zasługuje tutaj pozbawiony ideologicznego zacietrzewienia obiektywny opis tzw. „leninowskiego modelu prokuratury” obowiązującego w Polsce w latach 1950-1990 (s. 14-17), a zatem takiego, w którym opisywany organ stanowił podstawową instytucję ochrony praworządności w Polsce. O wyjątkowej pozycji prokuratury na tym obszarze świadczy to, że jeszcze w latach osiemdziesiątych XX wieku już po statuowaniu NSA pojawiły się głosy, aby zlikwidować sądownictwo administracyjne, a wzmocnić rolę prokuratury w postępowaniu administracyjnym jako najbardziej efektywną (por. A. Nowakowski, *Uwagi o przedmiotowym zakresie jurysdykcji Naczelnego Sądu Administracyjnego*, RPEiS z. 1 rok 1986, s. 40-41). Następnie Doktorantka opisuje obecny model prokuratury

funkcjonujący na podstawie ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. -Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 20121 poz. 66 ze zm.) wskazując, że poza kosmetycznymi zmianami w zakresie udziału prokuratora w postępowaniu administracyjnym i sądownoadministracyjnym – nie ma zmian w stosunku do stanu prawnego obowiązującego po 1990 r. (s. 27). Dalej stawia tezę, że koniecznym jest po pierwsze umieszczenie prokuratury w przepisach Konstytucji RP oraz, po drugie rozdzielnie funkcji Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego, ponieważ *wyduje się jednak, że niezależnie od tego, jako konkretna grupa polityczna sprawuje władzę, zawsze będzie chciała dążyć do instrumentalnego wykorzystania prokuratury. Konsekwencją tego jest polityczne uwarunkowanie działań prokuratury, które utrudnia jej skuteczne wykonywanie zadania ochrony interesu publicznego. Właściwe wypełnienia zadań wiąże się bezpośrednio z apolitycznością prokuratora (s.30)*, a zatem uważa, że swego rodzaju remedium na obecne, ale i przeszłe kontrowersyjne działania prokuratury powinno być rozdzielnie funkcji Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego oraz zapewnienie niezależności prokuratorom. Drugi z postulatów wydaje się w kontekście zasady trójpodziału władzy za niewłaściwy. Władza wykonawcza, w tym rząd, powinien posiadać skuteczne narzędzie wpływu na orzecznictwo sądowe, a w tym elementem jest wnoszenie spraw do sądów. W tym zakresie organem, który niejako z racji swojego działania służy temu celowi jest prokuratura. Natomiast niewątpliwie środkiem prawnym, który może skutecznie chronić prokuratorów przed naciskami ze strony polityków jest rozwiązania chroniące ich niezależność czy nawet autonomię działania prokuratorów, przy czym tego rodzaju przepisy powinny być zapisane w Konstytucji RP – tak aby prokuratorzy mogli skutecznie odmawiać wykonania poleceń czy instrukcji, które są jedynie uzasadnione interesem politycznym osoby pełniącej funkcję Prokuratora Generalnego.

Rozdział II *Pojęcie i rola interesu społecznego w postępowaniu administracyjnym i sądownoadministracyjnym* – zbudowany jest z dwóch części. W pierwszej Autorka dokonuje próby określenia „interesy społecznego” jako przedmiotowej podstawy udziału prokuratora ww. postępowaniach. Autorka omawia poglądy doktryny na temat istoty „interesu społecznego”, lecz sama podnosi, że *pojęcie interesu społecznego jest pojęciem nieostrym, ma charakter względny - usiłowanie za wszelką cenę stworzenia ścisłej i jednolitej definicji jest niecelowe i wręcz nierealne, ponieważ nie ma stałego, trwałego i niezmiennego przedmiaru definicji (s. 41)*. Wydaje się, że takie stanowisko

jest nieprawidłowe, ponieważ oczywiście „interes społeczny” ze względu na charakter państwa może posiadać odmienny charakter (inny w państwie demokratycznym, a inny w państwie autorytarnym), ale przedstawione definicje pozwalają przynajmniej na wydobycie swego rodzaju części wspólnej (np. działanie na rzecz społeczności, wartość aksjologiczna) Ponadto Pani Monika Maria Kołtuniak powinna się odważyć i przynajmniej wskazać, która jej zdaniem z omówionych definicji „interesu społecznego” jest jej najbliższa albo, co moim zdaniem znacznie wzbogaciłoby pracę, skonstruować własną definicję „interesu społecznego” dla potrzeb opisywanej instytucji prawnej. W tym zakresie rozważania Autorki zawarte na s. 42-42 są niewystarczające i nieprzekonujące, ponieważ nie można z nich odgadnąć, jakie w istocie są jej poglądy.

Warto wskazać, że w części wstępnej pracy pewien niedosyt budzi brak analizy porównawczej opisywanej instytucji prawnej. Niewątpliwie opis tego, czy i jak kształtuje się udział prokuratora, a nawet szerzej zadania urzędu prokuratorskiego w innych porządkach prawnych byłby ciekawym tłem dla zrozumienia funkcjonowania udziału prokuratora w postępowaniu administracyjnym sądownoadministracyjnym w Polsce.

Rozdziały III *Udział prokuratora w postępowaniu administracyjnym* wraz z rozdziałem IV stanowią praktyczną analizę przepisów regulujących udział prokuratora w postępowaniu administracyjnym i postępowaniu sądownoadministracyjnym. Najważniejszą częścią rozdziału III wydaje się podrozdział 3.2 *Legitymacja procesowa prokuratora do udziału w postępowaniu administracyjnym*, w którym Pani mgr Monika Maria Kołtuniak określa przyczyny udziału prokuratora w postępowaniu administracyjnym, łącząc je zarówno z informacjami, które pozyskane zostały z innych postępowań (s. 63), informacjami uzyskanymi od osób postronnych (s. 65), zawiadomienia od organów administracji publicznej (s. 68-73). Nieprawidłowo jednak nazywa je „przesłankami”, ponieważ nie są to podstawy prawne, lecz faktyczne. W dalszej części tego rozdziału w interesujący sposób opisuje wewnętrzne postępowanie w prokuraturze, które ustala podstawy ewentualnego interwencji urzędu prokuratorskiego w postępowaniu administracyjnym, a następnie omawia udział prokuratora w tym postępowaniu. Warto wskazać, że Autorka bardzo obszernie, na podstawie trafnie dobranego orzecznictwa przedstawiała dwa podstawowe zagadnienia związane z udziałem prokuratora tj. działanie „na prawach strony” (s. 133-

137), a zatem zakres jego uprawnień procesowych oraz zagadnienie „sprzeciwu” jako szczególnego środka umożliwiającego zmianę decyzji ostatecznej (s. 172-195)

W rozdziale IV *Udział prokuratora w postępowaniu sądowoadministracyjnym* Pani mgr Monika Maria Kołtuniak przedstawiła tryb postępowania w sprawach toczących się przed sądami administracyjnymi. Ta część pracy posiada przede wszystkim praktyczny charakter, ponieważ, z powołaniem na poglądy doktryny i orzecznictwa sądów administracyjnych, omówiony został udział prokuratora w postępowaniu przed sądami administracyjnymi. W tej części doktoratu Autorka w przekonujący sposób wykazała, że opisywany organ nie posiada legitymacji procesowej do zaskarżania rozstrzygnięć nadzorczych (s. 198-199), opisała pozycję procesową prokuratora (s. 201-208) oraz wskazała, jakie środki w postępowaniu sądowoadministracyjnym mu przysługują (s. 220-286).

W ostatnim rozdziale V *Działalność prokuratora w obronie interesu społecznego - aspekt praktyczny* Pani mgr Monika Maria Kołtuniak z powołaniem na akta z kilku prokuratur z terenu województwa łódzkiego oraz Kielc próbowała opisać, jak praktycznie działa Urząd Prokuratorski na wybranym obszarze. Autorka wskazuje, w jakich sprawach prokurator uznał, że konieczna jest jego ingerencja w postępowanie administracyjne lub sądowoadministracyjne z powodu zagrożenia „interesu społecznego” (s. 300—318). Wydaje się jednak, że ten rozdział nie był potrzebny. Skąpy materiał badawczy, a w dodatku pochodzący faktycznie z jednego województwa, nie zasługuje na to, aby stanowić przedmiot osobnej części dysertacji. W tym zakresie raczej wystarczyłoby, jeśli byłby on wykorzystany w rozdziałach III i IV jako ilustracja do przedstawianych w nich zagadnień.

Wnioski zawarte w *Zakończeniu* dotyczą przede wszystkim roli prokuratora w postępowaniu sądowoadministracyjnym. Zdaniem Pani mgr Moniki Marii Kołtuniak błędnym jest porównanie pozycji prokuratora w tego rodzaju postępowaniach z rolą jako odgrywają w nim Rzecznik Praw Obywatelskich czy Rzecznik Praw Dziecka. Ten zarzut jest słuszny, tym bardziej, że jak się wydaje, Doktorantka celnie zauważa, iż w sumie niewielki udział prokuratora w tego rodzaju postępowaniach, wynika przede wszystkim z faktu niedostosowania się prokuratorów do odmiennej roli, której nie zwykli na co dzień wykonywać, czyli podmiotu na prawach strony. Prokurator w postępowaniu administracyjnym i sądowoadministracyjnym spełnia inną rolę. Jego udział w tych postępowaniach jako „stróża prawa” i rzecznika interesu społecznego

jest moim zdaniem ważnym elementem funkcjonowania administracji publicznej oraz prowadzenia postępowania sadowoadministracyjnego (s. 328). Być może zatem rozważania Pani Moniki Marii Kołtuniak powinny być swego rodzaju zaczynem do dyskusji na temat roli i pozycji Urzędu Prokuratorskiego w polskim systemie prawnym, a zatem czy należy uznać, że prokuratura to tylko organ powołany do ścigania przestępstw, a zatem niekiedy tylko może ona ingerować w postępowania administracyjne lub sadowoadministracyjne albo przyjąć, że urząd prokuratorski do ważne narzędzie rządu do kształtowania praworządności, a więc powinna mieć ona szerokie uprawnienia do udziału ww. postępowaniach.

5. Metodologia pracy

Doktorantka wskazał we Wstępie, że główną metodą badawczą stosowaną w pracy była metoda doktrynalna polegająca na analizie obowiązujących aktów prawnych, orzecznictwa, dokumentów politycznych oraz oficjalnych statystyk, a także literatury naukowej. Dodatkowo wykorzystana została metoda teoretycznoprawna w celu zbadania różnych teorii dotyczących pojęcia interesu społecznego oraz jego funkcjonowania i rozmienienia na gruncie udziału prokuratora w postępowaniu administracyjnym i sadowoadministracyjnym, jak również interpretowania tego pojęcia przez prokuratora w ww. postępowaniach. W celu przedstawienia ewolucji instytucji prokuratury w Polsce zastosowana zostanie metoda historyczna [...] Oprócz metody doktrynalnej i historycznej w pracy zastosowano również metodę empiryczną do badania spraw, w których udział biorą prokuratorzy oraz jakie argumentacji używają przyłączając się do postępowania (s. 10-11).

Analiza tekstu rozprawy pozwala stwierdzić, że Pani mgr Monika Maria Kołtuniak przede wszystkim posługuje się jedynie metodami: prawno-dogmatyczną i teoretycznoprawną. Treść dysertacji bowiem wskazuje, że Autorka w opierając się na bogatym materiale złożonym z tekstu aktów prawnych, orzecznictwa sądów administracyjnych oraz poglądów doktryny koncentruje się na opisie i próbie oceny faktycznego funkcjonowania udziału prokuratora w postępowaniach, których celem jest załatwienie sprawy administracyjnej lub sadowoadministracyjnej. Nie wydaje się prawidłowe nazwanie metody dogmatyczno-prawnej metodą „doktrynalną”. Przypomnieć należy, że metoda dogmatyczna jest uznawana w pojęciu szerokim jako

analiza tekstu prawnego wraz poglądami dotyczącymi stosowania prawa w orzecznictwie i doktrynie (por. D. van Kędzierski, *Metodologia i paradygmat polskich szczegółowych nauk prawnych*, Transformacje Prawa Prywatnego, nr 3 rok 2018 s. 13-14), natomiast „doktrynalna” może być wykładania prawa np. dokonywana przez przedstawicieli nauk prawnych w komentarzach do ustaw lub glosach do wyroków. Autorka z powodzeniem stosuje jako metodę uzupełniającą metodę historyczną, omawiając w ciekawy sposób ewolucję pozycji prokuratora w postępowaniu administracyjnym i sądownoadministracyjnym, a także metodę empiryczną polegającą skonfrontowaniu treści obowiązującego prawa z praktyką. W tym zakresie zbadane zostały akta spraw, w których brał udział prokuratora w postępowaniu administracyjnym i sądownoadministracyjnym.

Na uwagę zasługuje trafny dobór źródeł, na które powołuje się Doktorantka, która w swojej pracy odwołała się do treści imponującej liczby ponad trzystu pięćdziesięciu orzeczeń Naczelnego Sądu Administracyjnego i stu trzydziestu pięciu orzeczeń wojewódzkich sądów administracyjnych. Podkreślić również należy powoływanie się Pani mgr Moniki Marii Kołtuniak na ciekawie dobrane orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące pojęcia „interesu społecznego” oraz udziału prokuratora w postępowaniach sądowych. Należy też pochwalić Autorkę za szerokie odniesienie do literatury z okresu Polski Ludowej (np. J. Borkowski, J. Jędrośka, J. Orzechowski, A. Zieliński, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*. Warszawa 1985, W. Dawidowicz, *Ogólne postępowanie administracyjne. Zarys systemu*, Warszawa 1983. J. Eksner, *Prokurator rzecznikiem praworządności*, Warszawa 1974, J. Starościak, *Prokuratorska kontrola decyzji administracyjnych*, Poznań 1963). W ten sposób powstała swego rodzaju konfrontacja pomiędzy znaną z lat 1944-1989 i odwołującą się do leninowskiego wzorca „prokuratorską kontrolą przestrzegania prawa”, a współczesną koncepcją udziału prokuratora w postępowaniu administracyjnym oraz sądownoadministracyjnym – powołującą się na wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP zasadą demokratycznego państwa prawa.

Należy wskazać, że w dysertacji przywołano bardzo bogatą, zawierającą ponad czterysta pozycji bibliografię. Jednak pewien niedosyt budzi brak odniesienia do dorobku literatury przedwojennej (poza jedną pozycją o charakterze teoretycznoprawnym - C. Znamierowski, *Podstawy pojęcia teorii prawa* 1934) i literatury z okresu początku Polki Ludowej, w której na fali gorącej polemiki

uzasadniano potrzebę wprowadzenia rozwiązań wzorowanych na instytucjach prawnych Związku Radzieckiego (np. J. Paliwoda, *Nadzór ogólny prokuratury a sądownictwo administracyjne*, Nowe Prawo nr 1 rok 1960). Tymczasem niewątpliwie przytoczenie poglądów uzasadniających koncepcję „interesu społecznego” jako podstawy działania administracji publicznej lub roli prokuratury w okresie powojennym pozwoliłoby na lepsze zrozumienie ewolucji roli procesowej prokuratora w wybranych postępowaniach.

6. Uwagi szczegółowe

Praca pod względem techniczno-redakcyjnym zasadniczo jest poprawna. Sposób dobrania źródeł nie budzi wątpliwości, a jeszcze raz należy pochwalić Doktorantkę za trafny sposób wyboru i przytoczenia orzecznictwa sądów administracyjnych. Na uwagę zasługuje również sposób przedstawienia wybranych zagadnień oraz język pracy. Opisywane, wydawać się by mogło nieciekawe, a nawet swego rodzaju „techniczne” zagadnienia - Autorka przedstawia odwołując się poprzez trafnie dobrane orzecznictwo NSA i wojewódzkich sądów administracyjnych - w bardzo interesujący sposób. Podkreślić również należy, że dysertacja posiada bardzo praktyczny charakter i może stanowić swego rodzaju przewodnik czy może raczej „metodykę” pracy prokuratora w postępowaniu administracyjnym i w postępowaniu sądowoadministracyjnym.

7. Mając na względzie konkluzję zawartą w punkcie 2 recenzji oraz przedstawione wyżej uwagi szczegółowe, uważam, że przedstawiona przez Panią mgr Monikę Marię Kołtuniak praca doktorska w pełni uzasadnia podjęcie dalszych czynności w przewodzie doktorskim.